

Det er klart, at i saadanne Forventnings-tider spændes Haabet paa Pinebænken. Den, der venter paa Opfyldelsen af en Hjertesag, bliver meget let utaalmodig, og det, vi ser foregaa i Sønderjylland i denne Tid, er maaske noget Virkningen heraf. Utaalmodighed forenes ikke altid med rolige Overvejelser, og saa slipper der Ord over Læberne, som hellere burde være usagte, og det er ogsaa sket ved mere end en Lejlighed under Kampen derved. Jeg ønsker da paa mit Partis Vegne, i fuld Tilslutning til, hvad der er sagt af mit Partis Ordfører i Folketinget, at udtale, at Venstre kan ikke tages til Indtægt for saadanne Ord eller for Ønsket om at komme udenom det samlede Udtryk, som Fredstraktaten har givet for de Overvejelser, paa Grundlag af hvilke Grænsen skal drages. Paa Fredstraktatens Ord i dens Artikel 110 staar vi fast, roligt og tillidsfuldt.

Paa den anden Side virker jo ogsaa Ventetiden afslappende paa andre, og jeg tør udtale, at det forekommer vide Kredse af det danske Folk, at en saadan Afslappelse er indtraadt hos den højtærede Statsminister, naar man sammenligner hans Ord nu med den Folkesags Betydning for alle Tider, hvis Afgørelse er nær. I Kampen for disse gennem Menneskealdrer omskridte Egne har Tyskerne søgt at øse nyt Mod og ny Kraft ved Rigskansler Bauers Tilkaldelse og Deltagelse i Agitationen. Midt i til Dels altyske Forsamlinger har den tyske Statschef ikke ladet det skorte paa Ord, der stimulerer Vælgerne, med den Hensigt at mobilisere en saa stor Vælgerhær, at det derigennem skulde blive muligt at bevare en væsentlig Del af Rovet fra 1864. At nu i Nordslesvig og Mellemslesvig saavel den tyske Rigskansler som den danske Minister for sønderjyske Anliggender tager til Orde og paa samme Tid optræder som Ledere i den samme Kamp, viser, at her er ny politisk og national Jord, det viser efter vor Mening, at Wienerfredens Aag paa det danske Sønderjyllands Nakke er hævet. Vi mindes ikke at have hørt, at den danske Statsminister har givet Udtryk for sin Glæde i den Anledning. Gaar man nu efter, hvad Rigskansler Bauer har udtalt ved de to Møder i Flensborg og i Tønder, og sammenstiller disse Udtalelser med det Svar, som den højtærede

Statsminister hævder at have givet derpaa, er der ingen Tvivl om, at det indenfor store Kredse af vort Folk virker forstemmende. Jeg skal straks for at give Kejseren, hvad Kejserens er, indrømme den højtærede Statsminister, at han paa eet Punkt har givet klart og tydeligt Svar, og det er til Hr. Rigskansler Bauers Paastand om, at Flensborg er en tysk By. Rigskansleren udtalte jo: „Man behøver kun at gennemlæse de sidste Aarhundreders Historie for overalt at se Beviser for, at Flensborg er en tysk By“; og han tilføjer senere: „Selve den økonomiske Rod for Flensborgs Kraft ligger i Tyskland“. Det skal anerkendes og er anerkendt, at den danske Statsminister overfor dette klart og tydeligt har hævdet Flensborgs Danskhed før 1864 og, saaledes som han ogsaa har mindet om i Dag, gjort opmærksom paa, at Flensborg stemte dansk i 1867. I øvrigt skal jeg med al Respekt for den tyske Rigskanslers Stilling til den Sag, som her skal afgøres, bemærke, at det meget maa undre, at Rigskansleren ved sin Bladen i Historien har kunnet komme til det Resultat, som han er kommet til, og meget maa undre, at Rigskansleren kan mene, at Flensborg har sin økonomiske Rod i Tyskland, naar det dog uimodsagt saavel fra tysk som fra dansk Side er blevet udtalt, at ca. 75 pCt. af Flensborgs Opland findes i Nordslesvig. Vi er ganske sikkert mange, der vil finde, at den højtærede Statsminister meget passende uden paa nogen som helst Maade at overskride Høflighedsgrænserne overfor en fremmed Statschef kunde have givet Udtryk for denne saavel fra dansk som fra tysk Side nærede Opfattelse.

Men naar saa Rigskansler Bauer yderligere udtaler, at han betragter Befolkningen i disse Egne som Forkæmpere for das Deutschtum; naar han fortsætter: Det er enhvers Pligt i den forestaaende Kamp, der i den allernærmeste Fremtid vil føre til en Afgørelse, at være paa sin Post og at sørge for, at de tyske Vaaben føres frem til Sejr — og naar han videre fortsætter: „Vi maa, saa længe vi har Kraft dertil, værges os imod, at Flertallet i 1ste Zone bliver afgørende, saa at de store sluttede tyske Omraader simpelt hen ved den Bestemmelse bliver overstemte og